

MALDOS INTENCIJOS

1. Gegužės viduryje brolis Dovydas galutinai grįš į bendruomenę po 11 mėnesių, praleistų ligoninėje ir reabilitacijos centre. Tai bus svarbus įvykis jam ir visai bendruomenei. Jo sugrįžimas pareikalaus ypatingo dėmesio ir prisitaikymo bendruomenės gyvenime. Brolis Dovydas nekantriai to laukia. Patikime jūsų maldai jo sugrįžimą ir tolesnį reabilitacijos kelią. Meldžiamės už visus ligonius, prašiusius mūsų maldos, ir jums brangius asmenis. Jūsų užtarimas mums labai brangus. Aplankydami ligonį patys sulauksite paguodos ir švelnumo. Jūs aplankote patį Kristų.

2. Viešpatie, meldžiamės už br. Emanuelio ir br. Barto misiją Filipinuose, taip pat už jiems padėsiančią Viktoriją iš Kauno Šv. Damijono grupės, pavedame Tau Talim salos jaunimą, šeimas ir Šv. Damijono grupę.

3. Už mūsų brolius Konge, ypač už brolių Cyrilį, jis birželio 24 d. Namiure bus iššventintas kunigu. Kartu su broliais Benua, Juozapu ir Paskaliu teskelbs jis Gerąją Naujieną Kongo žmonėms, taip ištroškusiems teisybės ir taikos. Už Rožę, kongolietį jaunuolį, besiruošianti įstoti pas brolius, už metus ten gyvenančius savanorius, už visą šalį bei jos valdžią.

4. Už Dominyką ir Redą bei visus jaunuolius, besirengiančius santuokai. Pavedame, Tau, Viešpatie, jaunimą, ieškanį prasmės savo gyvenime, taip pat laukiančiuosius Tavo šviesos renkantis pašaukimą. Meldžiame Tave atsiųsti darbininkų į didelį Bažnyčios pjūties lauką.

5. Melskimės Šventajai Dvasiai už besimokančius brolius ir seseris. Nuo seno tikėjaisi, kad šioje vietoje gims „Širdies mokykla“. Ji jau gimsta, broliai gilinaisi į Dievo žodį, didžiuosius Bažnyčios dokumentus ir šventųjų teologiją. Tegul ši širdies mokykla mus veda prie esmės, tai yra prie šventumo, temaitina mūsų maldą ir tetarnauja naujai evangelizacijai. Ateik, Šventoji Dvasia!

Sesė Asta grįžta po vaikų savaitgalio, kuriame aktyviai dalyvavo mūsų asilė Riešutė.

Maldos bendrystė

Daugiau nei 120 jaunuolių prisijungė prie mūsų trims dienoms, kad pereitų iš mirties į gyvenimą kartu su Kristumi

Brangus maldos drauge,
Ramybė tau!

Štai prasidėjo Velykų laikas. Mums reikalingos šios keletas savaitių, kad galėtume kiek priartėti prie ypatingo Jėzaus prisikėlimo grožio. Juk jis patiriamas ne tik amžinybėje, bet jau dabar, šiame gyvenime imkime tarsi naujai gyventi, leiskimės vedami Šventosios Dvasios, kuri nugali baimę, neapykantą. Taip, trokštu gyventi prisikėlimu, sutaukinimu, kartu su Kristumi. Viešpatie Jėzau, tegul Tavo prisikėlimas mus taip apima, kad ši žemė taptų nors truputį naujesnė. Pavedame Jėzui savo troškimą džiaugtis gyvenimu, tačiau negalime pamiršti Kryžiaus, nes prisikelti Kristuje, tai – mirti su Juo nuodėmei, kad galėtume gyventi kartu su Juo, save dalijant kitiems ir Viešpačiui.

„O, atėik Šventoji Dvasia! Jėzau, Tu esi mano išganymas!“

Taip, su Prisikėlusiuoju viskas baigsis gerai, net jei dar kuris laikas ir tenka patirti išmėginimų. Viskas atlikta, tačiau čia, žemėje, dar ne viskas užbaigta. Kartu su visa Bažnyčia tebesame atsivertimo kelyje. Jėzus ateis visko pabaigti. Keletą kartų liturgijoje pastebėjau šį atliepą: „*Taip, aš matysiu Viešpaties gerumą gyvųjų šalyje. Būk drąsus, kantriai lauk.*“ Tai norėčiau jums pasiūlyti šiuo Velykų laiku: matyti Viešpaties gerumą gyvųjų žemėje.

Virėjai stengiasi tarnauti savo broliams ir seserims, „paleisdami darban“ savo kulinarinius talentus

Keletas naujienų

Per Šv. Juozapą šventėme keletą brolių ir seserų įvilktuves, per Apreiškimo šventę – pirmuosius įžadus. Mane sujaukino brolių ir seserų liudijimai apie jų gyvenimą su Kristumi ir džiaugsmą sekti Juo šioje bendruomenėje. Ačiū Tau, Viešpatie, už brolius ir seseris.

Buvome išvykę į tris savaitės trukmės misijas parapijose: Douai (Prancūzijoje), Wanze ir Gosselies (Belgijoje). Kai pakrikštytieji prabunda, tiesiog neįtikėtina matyti, kaip Šventoji Dvasia jiems padeda misijoje. Matėme, kaip malonė veikia juose. Ten, kur gyvas troškimas tiesiogiai ir konkrečiai skelbti Jėzų, Šv. Dvasia nužengia ir „sukelia“ tarytum Sekmines. Misija skatina meilę. Patyrėme maldos jėgą. Mokyti kitus melstis – tai būdas duoti Jėzų, turime padaryti viską, kad sutiktume Jėzų skaitydami Jo žodį ir priimdami sakramentus.

Gyvybės stebuklas tęsiasi. Daržas jau pasirengęs priimti porų, morkų, petražolių sėklas. Žemei reikėtų dar šiek tiek pašilti. Netrukus taip ir bus. Ėriukai

KALENDORIUS

Balandis

- Penkt. 20–22 d. Vyrų savaitgalis
Ateitininkų grupė iš Kauno
- Treč. 25 - 26 d. Maldos grupės Radviliškyje ir Šiauliuose
- Penkt. 29–1 d. Visų Šventųjų parapijos grupė
Grupė iš Latvijos
20 vaikų iš Utenos

Gegužė

- Penkt. 4–6 d. 50 mokinių iš Radviliškio
- Ket. 10–19 d. Žygis su br. Francois, Vidu ir Siluanu
- Šeš. 14- 15 d. Savaitgalis paaugliams
Jaunimo diena Utenoje
- Penkt. 18- 20 d. 50 mokinių iš Kauno
- Šeš. 19 d. Jaunimo diena Zarasuose
Šviesos kelias Vilniuje
- Treč. 22 - 23 d. 20 mokinių iš Panevėžio
- Penkt. 25–27 d. Rekolekcijos mokytojams (iš Kauno)

Birželis

- Penkt. 1–3 d. „Bendrakeleiviai“
- Ket. 7-14 d. Brolis Morkus Lietuvoje
- Šešt. 9 d. **Baltriškių Šv. Kazimiero bažnyčios pašventinimas**
- Ket. 14 - 16 d. 20 mokinių iš Šiaulių
- Ant. 19 - 21 d. Vilkaviškio tikybos mokytojų rekolekcijos
- Penkt. 22–24 d. Stovykla „Šviesos dirbtuvės“ savanoriams ir draugams

Liepa

- Tre. 4–8 d. Šeimų stovykla
- Pir. 16 - 22 d. Paauglių stovykla
- Ant. 17 - 22 d. Vaikų stovykla

Rugpjūtis

- Ant. 2 d. Stovykla Šv. Damijono grupės nariams
- Ant. 10 - 15 d. Tarptautinė Jaunimo stovykla

Sutvarkyta ir bažnyčios aplinka. Baigus kasti požemines trasas, jungiančias katilinę su kitais pastatais, teko atvežti ne vieną karutį žemės ir užsėti žolę. Šį pavasarį aplink bažnyčią pasodinsime keliolika liepų.

Su džiaugsmu keliaujame prie šio didelio darbo pabaigos, jis iš brolių pareikalavo daug jėgų. Birželio 9 dieną Panevėžio vyskupas ir apaštalinis nuncijus atvyks konsekruoti bažnyčios ir altoriaus. Tai bus svarbi šventė, dėkosime Viešpačiui už visus žmones, prisidėjusius darbu, auka ar malda.

Brolis Pranciškus

Pasivaikščiojimas prieš išlydint seseris, Baltriškėse pabuvusias mėnesį, atgal į Belgiją

jau ganosi pievose. Kasmet taip nuostabu juos stebėti strykčiojančius kartu. Kai kurios senos avys stengiasi pašokinėti kaip jie, ir joms pavyksta! Pievose, tarp trumpų tviskančių žolių dygsta ramunėles. Imsimės kruopščiai valyti tvartą, kad šis virstų į tvarkingą velykinę koplyčią. Į ją susirinks žygio Beauraing-Tiberiada dalyviai – besimokantys katekizmo vaikai. „O, Viešpatie, nuženki ant jų, suteiki mums reikalingų žodžių, kad jie išsaknytų Tavyje!“

Po keleto dienų pražys visos slyvaitės. Tetrūksta kelių švelnių naktų ir truputėlio saulės, kad žiedai išsiskleistų ir suspindėtų jų baltumas. Taip, tegu šis Velykų laikas perkeičia jūsų dienas, jūsų viltį, tikėjimą, meilę. Ten, kur rodės mirtis, žiema įsitvirtino, Kristus ateina visko perkeisti, atnaujinti. Jis niekuomet nenustoja mūsų mylėti ir kvėpti į mus savo Dvasios.

Ačiū už nuolatinę jūsų maldą ir draugystę. Kartu su Jėzumi sakau tau: „Pas tavo noriu švęsti Velykas.“ Tai pas tavo, tavo šeimoje, prisikėlęs Kristus trokšta būti priimtas.

*Gero Šviesos kelio,
Brolis Morkus*

SUGRĮŽTUVĖS, KUPINOS SUSITIKIMŲ

Tai man visuomet didžiulis džiaugsmas – grįžti į Belgiją, pasisemti naujų jėgų, susitikti su bendruomene, šeima, draugais.

Šiais metais du Europoje praleisti mėnesiai buvo labai gausūs susitikimų. Po keleto įprastinių sveikatos tyrimų man buvo tiesiog pasakyta: „tarnybai tinkamas“... Viešpaties vynuogyne, savaime suprantama. Kokia didelė dovana yra mūsų sveikata ir kad čia, Europoje, galime gauti tokią puikią medicininę pagalbą.

Po to – Pelenų trečiadienis, primenantis, kad atsivertimo kelias niekad nesibaigia ir kad svarbu pažymėti naują etapą... taip ir įvyko, mat brolis Morkus ne tik mus apibarstė pelenais, bet ir patepė galvas odekolonu, primindamas, kad Evangelija ragina pasikvėpinti pasninkaujant, kad nepasirodytum kitų akivaizdoje liūdnas! Rezultato tarp susirinkusiųjų neteko ilgai laukti...

Kitą dieną su didžiuliu džiaugsmu leidausi Lurdo link, kur kiek daugiau nei prieš 50 metų piligriminės kelionės metu susipažino mano tėvai. Namų, kuriuose apsistoja, savininkė Brigita mane labai palietė savo giliu maldos

gyvenimu, išminties kupiniais žodžiais ir išskirtiniu priėmimu, pasitikint Apvaizda.

Vėliau buvau priimtas pas Betliejaus seseris rekolekcijoms tyloje. Koks džiaugsmas buvo ten sutikti sesutę lietuvę, kuri 1992 metais dalyvavo pirmojoje mūsų surengtoje stovykloje Baltriškėse dar kaip studentė! Seserų maldos lydymas iškeliavau į Lietuvą, čia broliai laukė manęs Šv. Damijono maldos grupių dešimties metų jubiliejaus susitikime. Jaudinausi, matydamas, kad misija neša tiek vaisių jaunuolių ir šeimų gyvenimuose. Utenoje susirinko apie 140 žmonių. Dalis jų liko Baltriškėse visam savaitgaliui, kartu žiūrėjome filmą apie bendruomenę Konge.

*Sesė Anjės ir brolis Juozapas, karūnuotas 50-mečio proga.
O, mano džiaugsmo, Kristus prisikėlė!*

Kovo 10 dieną grįžau į savo šeimą, šia proga buvo suorganizuota šventė Namiuro tvirtovėje. Kokia laimė turėti vieningą šeimą, smagu susitikti pusbrolius ir pusseseres, kai kurių iš jų nebuvau matęs apie 20 metų.

Vėliau parvykau į Lavaux, dalyvavau brolio Sarbelijaus, seserų Saros ir Žiuljetos įvilktuvių šventėje, minint šventąjį Juozapą. O po savaitės broliai Ambruazas ir Jonas bei sesė Klara ištarė savo pirmuosius laikinuosius įžadus. Tarp šių dviejų švenčių bendruomenė mano 50 metų proga surengė siurprizą. Kartu žiūrėjome reportažą apie Iškūnijimo bendruomenę Haityje, šventiškai pavarakariavome ir galiausiai peržvelgėme Tiberiados istoriją nuotraukose. Vakaras buvo kupinas humoro, persipynusio su meile.

Nauja varpinė

Baltriškių parapijai buvo padovanotas 500 kg sveriantis varpas. Jis anuomet buvo paslėptas kapinėse ir po karo pakabintas varpinėje bažnyčiai iš kairės. 1956 metais darytoje nuotraukoje matome varpinę atstojusią iš keturių rąstų sukaltą stoginę. Vėliau buvo sumanyta pastatyti tvirtesnę varpinę ir dešinėje bažnyčios pusėje sumūryta akmeninė sienelė. Deja, sovietų režimas nedavė leidimo tęsti šių statybų. Todėl varpas buvo įkeltas į bažnyčios bokštą. Ten jam buvo ankštoka, todėl ant šių jau egzistavusių varpinės pamatų mes pastatėme 14 metrų aukščio varpinę. Moksleiviai iš Rūdiškių amatų mokyklos kartu su vienu pagalbiniu statybininku sukonstravo trijų dalių medinį karkasą. 2010 m. jie atvyko visko sumontuoti. Dabar 7 m ąžuolo laiptais galime užlipti iki bokšte įrengto ermitažo. Viršuje – platforma su varpais.

Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas 2012 kovo 31 d. pašventino du naujus Vokietijoje nulietus varpus. Vienas jų, sveriantis 150 kg, pavadintas Jonu Pauliumi II, o antras – Pijeru Giorgio Frasati, jis sveria 90 kg. Pirmą kartą brolis Vidas jais skambino per Velykų šventę. Pritvirtinome tris ilgas 17 metrų virves, kad galėtume varpais skambinti iš apačios. Dar prireiks šiek tiek laiko, kad išmoktume gerai juos valdyti.

kolonos nebesirėmė į pamatus, laikėsi tik ant grindų lentų. Po zakristija buvo kripta, į kurią anksčiau negalėjome patekti. Radome keturių asmenų palaikus. Tai sutuoktiniai Zavadskiai, jų sūnus ir dar vienas giminaitis. Palaikai buvo sudėti į urną ir su specialiomis ceremonijomis, dalyvaujant kaimo gyventojams, perlaidoti naujosios apsidės pamatuose. Šią vietą žymi akmeninė lentelė. Norint gerai sutvirtinti pastatą teko lieti naujus pamatus po sienomis ir sutvirtinti stogo konstrukcijas.

Pagrindinis altorius yra valtės formos, tai Bažnyčią reiškiantis ženklas, taip pat jis simbolizuoja ir mūsų bendruomenę: Kristus yra tarp mūsų, jis ateina kiekvienos Eucharistijos metu. Nuo II amžiaus, kuomet buvo meldžiamasi prie kankinių kapų, Bažnyčioje paplito tradicija į altorius įdėti relikvijų. Mūsų altoriuje bus šventojo Kazimiero, pal. Jono Pauliaus II ir dar

keletas kituose altoriuose buvusių relikvijų. Apsidėje kabo didelis kryžius – tai šventojo Damijono Kristus, vienuolio iš Sirijos XII amžiuje nutapytos ikonos reprodukcija. Šis kryžius kaboją šv. Damijono koplyčioje Asyžiuje, Italijoje. Dar būdamas jaunas Pranciškus Asyžietis meldėsi priešais šį atvaizdą ir išgirdo Nukryžiuotojo balsą: „Pranciškau, eik ir atstatyk mano namus, kurie, kaip matai, virsta griuvėsiais.“ Šis kvietimas, anuomet skirtas šv. Pranciškui, aktualus šiandien ir mums bei visiems į Baltriškes atvykstantiems jaunuoliams. Tai Kristaus, esančio garbėje, atvaizdas, jis kupinas prasmų.

Altoriaus dešinėje stovės šv. Kazimiero statula. Vienoje rankoje jis laiko Evangeliją, ant kurios padėta jo karūna, o kita ranka rodo į tabernakulį. Statulą skaptuoja meistras iš Ignalinos, ji turėtų būti baigta iki birželio. Šoniniai altoriai buvo atnaujinti. Marijos altorius turi ypatingą vertę. Sidabru padengtas Aušros Vartų Marijos atvaizdas čia atkeliavo iš Vencavų bažnyčios, kurią XX amžiaus pradžioje uždarė Ortodoksų Bažnyčia. Kito šoninio altoriaus paveiksle vaizduojamas šv. Pranciškus, gaunantis stigmas.

Galiausiai reikėtų paminėti keleto šeimų atsidavimą mūsų misijai Konge: Briuselyje trys Tiberiadaį artimos šeimos suorganizavo afrikietišką vakarienę, o Barchon miestelyje Pino surengė vakarėlį, sakydamas: „Taip daug blogo kalbama apie Bažnyčią, reikia juk parodyti ir gražius dalykus“, ir ant pakvietimo į vakarėlį užrašė: „Būkite misionieriai, pakvieskite draugą“.

Aš dėkoju Viešpačiui už iš kiekvieno patirtą meilę ir dėmesį. Vėl grįždamas į Kongą dvejiems metams, tikiuosi, kad misija neš vaisių.

Ačiū iš visos širdies,
Brolis Juozapas

BROLIO JONO LIUDIJIMAS LAIKINŲJŲ IŽADŲ ŠVENTĖJE

Norėčiau pradėti savo liudijimą nuo trijų susitikimų, kurių dėka atkeliavau į Tiberiadaį.

- Man, anuomet jaunuoliui, pratusiam gyventi triukšme, pirmosios rekolekcijos tyloje nebuvo lengvas dalykas. Tačiau apmąstant vieną tekstą, buvau itin paliestas: dvejų metų vaikas slepiasi nuo savo mamos ir kuomet jie pagaliau susitinka abiejų džiaugsmas liejasi per kraštus. Per šį palyginimą Jėzus man atskleidė, kad Jis pats manęs ieško ir kad mus abu užplūsta didelis džiaugsmas, kai susitinkame. Nuo to meto stengiausi vis skirti laiko rekolekcijoms, kad galėčiau patirti šį džiaugsmą ir taip vieną dieną atvykau į Tiberiadaį.
- Kurį laiką svarsčiau ar gyventi Jono Krikštytojo metus. Sunku buvo pasirinkti, niekaip negalėjau nuspręsti. Tad išvykau į rekolekcijas Lenkijoje, prašydamas ženklo, kad galėčiau atsakyti taip arba ne. Kai vienas tėvas karmelitas dalijo mūsų grupei škaplierius, netyčia pamiršo tris jaunuolius – tarp jų ir mane. Todėl vėliau mums padovanojo ne tik škaplierius bet ir gipsines avinėlio statulėles. Tai man buvo lyg ženklas, kad Jėzus laimina mano Jono Krikštytojo metus.
- Baigiantis Jono Krikštytojo metams, Kristaus žengimo dangun išvakarėse ėmiau kalbėtis su Kristumi savo lovoje. Ištariau jam taip, noriu tavimi sekti ir mane apėmė ramybė ir džiaugsmas, kad mano vieta Tiberiadoje.

Kodėl Tiberiados bendruomenė?

Iš pradžių nežinojau, kodėl, tačiau per šiuos trejus metus supratau, kokia pusiausvyra čia vyrauja tarp maldos, misijos, broliško gyvenimo... bei gyvenimo kaime. Matau, kad Jėzus man troško geriausio!

Pasirengimo įžadams rekolekčių metu man įstrigo pal. Trejybės Elžbietos mintis: „Pasišventę asmenys rengiasi tam tikru būdu tapti Kristaus žmogiškumo tęsinium“. Tai mane tiesiog sukrėtė! Kokią atsakomybę mums palieka Kristus – tapti Juo pačiu.

Kita mane palietusi mintis: „Žmogaus gyvybė tik kvėptelėjimas“ (Ps 61,10). Tai man priminė Pražios knygos antrą skyrių: „Viešpats įkvėpė į jo šnerves gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybe“ (Pr 2,7). Pats iš savęs aš esu niekas, esu tik kvėptelėjimas, tačiau tai Viešpaties kvapas man suteikia gyvybę. Trečia man įstrigusi mintis per šias rekolekcijas yra iš įžadų teksto: „Jūs įsipareigojate toliau sekti Kristumi šioje bendruomenėje, laikantis neturto, skaistumo, paklusnumo... ir džiaugsmo!“ Džiaugsmas mus turi lydėti nuolatos.

Sesė Klara, br. Ambruazas ir br. Jonas Apreiškimo Marijai šventės metu ištarė Jėzui TAIP ir įsipareigojo Juo sekti pirmaisiais neturto, skaistybės ir paklusnumo įžadais

Šioje miškuose paskendusioje vietovėje, į kurią veda vis dar neasfaltuoti keliai, mums viskas tiko: gamtos, ežerų grožis, šiltas gyventojų priėmimas ir bažnyčia, globojama šventojo Kazimiero, kurį popiežius Pijus XII 1948 metais paskelbė ypatingu jaunimo globėju ir skaistybės pavyzdžiu. Viskas buvo tarsi parengta pradėti misiją ir nuo 1993 m. rengti stovyklas jaunimui bei šeimoms. Nuo mūsų galutinio įsikūrimo 2001-aisiais gyventi čia nuolatos daug kas pasikeitė. Kitame kaimo gale esančioje koplyčioje žiemą nebeužtekdavo vietos atvykstančioms grupėms, o bažnyčią buvo laikas renovuoti, nes bokštui grėsė griūtis.

Tokiomis aplinkybėmis 2008 m. pradėjome bažnyčios atnaujinimo projektą ir biokuro katilinės statybas. Darbai viršijo mūsų galimybes, turėjome ieškoti pagalbos. Visų pirma – asociacijos iš Belgijos, Vokietijos

finansinės. Mums padėjo vienuolynai ir Bažnyčia, keletas Lietuvos firmų. Daug žmonių prisidėjo smulkiais aukomis. Vėliau reikėjo rasti kompetentingų meistrų. Neįmanoma net išvardyti, kiek žmonių dalijosi su mumis savo žiniomis ir patarimais. Taip pat daugybė savanorių bei Jono Krikštytojo metus pas mus gyvenančių jaunuolių dirbo įvairiausius darbus.

Daugiausia siurprizų sulaukėme pradėję sutvirtinti pamatus. Bažnyčios

ŠVENTO KAZIMIERO BAŽNYČIOS ATNAUJINIMAS

Adomas Zavadskas (centre), Baltriškių bažnyčios fundatorius (apie 1924 m.)

1992-ųjų birželio pradžioje, kaip prisimena brolis Juozapas, kunigas Algirdas Dauknys aprodė mums Zarasų rajoną. Po Mišių Degučiuose jis mums pasiūlė vietą, tinkamą įkurti bendruomenę. Tai mažas Baltriškių kaimelis už 7 km nuo Degučių. Vos išvažiavę iš miško pamatėme bažnyčią. Kaip toks mažas kaimelis, kuriame vos dešimt gyventojų, gali turėti tokią didelę bažnyčią? Pasakojama, kad XX amžiaus pradžioje Adomas Zavadskis su žmona Elena, medžioklėje tragiškai žuvus sūnui, padovanojo 22 ha žemės bažnyčios statybai. Kaimas bei jo apylinkės anuomet buvo kur kas gausiau gyvenami – parapijiečių skaičius siekė apie 1700. Bažnyčios statyba buvo baigta 1920 metais. Antrojo Pasaulinio karo metu nukritusi bomba pramušė stogą ir išgriovė šoninę sieną. Tačiau bažnyčios vidus liko beveik nepalietas, nes bomba nesprogo. Okupacijos metais parapijoje nebuvo nuolatinio kunigo. Laikyti Mišių atvažiuodavo kunigas iš Daugailių, vėliau – iš Antalieptės.

Atradimai per trejus metus

Pirma, tai – meilės mokykla. Mokyti kasdienybėje mylėti vienas kitą, kaip Jėzus mus mylėjo. Šv. Jono Berchmano pavyzdys man labai padėjo. Siekdamas šventumo jis stebėjo brolių privalumus ir stengėsi juos mėgdžioti. Aš taip pat stengiuosi sekti gerais šventųjų, bei brolių ir seserų pavyzdžiais. Taip pat Mergelė Marija mane lydi jau nuo vaikystės. Be jos nežinau, kur dabar būčiau ir esu labai laimingas, kad Tiberiadoje ji labai mylima. Tačiau visų svarbiausia tai, žinoma, Dievas, tai Jėzus. Su šventuoju Pauliumi galiu ištarti: „Man gyvenimas – tai Kristus“ (Fil 1,21), tai Jis yra mano jėga, džiaugsmas ir ramybė, tai Jis – mano Viešpats. Amen!

Brolis Jonas

MELSKIS, MYLĖK, SKELBK!

Šlovinimo akimirka su vaikais Douai parapijoje

Patyrėme daug džiaugsmo stengdamiesi gyventi šiais žodžiais bei matydami kitus tuo gyvenant Douai parapijoje Prancūzijoje. Apie šimtas žmonių dalyvavo ruošiant šią misiją ir vietos ruošoje pakako visiems: ruošti valgi, užmegzti ryšius su mokyklomis, su spauda, pakviesti įvairius jaunimo judėjimus, ar šiaip padėti vienam, ar kitam... tikras avilys, kuriame daug vietos palikta ir Šventosios Dvasios dvelksmui. Trys nuostabūs kunigai, labai skirtingi ir vienas kitą papildantys gano šią „bandą“ su didele meile ir nuoširdžiu troškimu tarnauti. Rytai ir vakarais jie kartu meldžiasi.

Labai graži akimirka mums įstrigo po maldos vakaro šeimoms. Siūlėme kiekvienai jų ateiti prie altoriaus ir pasiaukoti Šventajai šeimai. Ir štai pirmieji pakilo ir prie didžiulės ikonos prisirišino trys kunigai, apsikabinę tarsi iš trijų sudarytą vieną.

Į didįjį maldos vakarą šeštadienį susirinko 200 ar 300 žmonių, daug jaunimo ir vaikų (lankančių katekizmo pamokėles, skautų...). Kiekvienas galėjo prisirišinti prie Jėzaus, išstatyto Švenčiausiąjame sakramente ir pasimelsti keletą akimirkų. Viena 14 metų mergaitė vėliau man pasakojo, kad tuo metu pajuto labai stiprų troškimą atiduoti savo gyvenimą Viešpačiui. Kita maždaug 10 metų mergytė po maldos paklausė manęs: „Ką jūs veiksime po misijos?“ Atsakiau, kad ir toliau skelbsime Jėzų tiems, kurie Jo dar nepažįsta. O ji klausia toliau: „O kai visi Jį pažins, ką tuomet veiksime?“ Su dideliu džiaugsmu jai atsakiau, kad tuomet Kristus galės grįžti! Vėliau ji dar pridūrė: „Kai užaugsiu, norėčiau būti kaip tu“. Kokia gaiva vaikų širdyse! Būkime kaip jie, kad įeitume Karalystėn!

Keletą kartų prieš renginius išeidavome į gatves kviesti praeivių. Nemažai parapijiečių mus lydėdavo šiuose susitikimuose ir žavėdavo mus savo paprastumu ir užsidegimu. Viena 75 metų ponija dalijosi, kad jai tai daryti labai patinka. Praeiviams dalinome spalvotus popierėlius ir juos, užrašę savo intencijas, galėdavo padėti prie altoriaus. Misijos pabaigoje tų lapelių prie altoriaus buvo apie 700 - 800!

Lazdyno Riešutė stipriai darbavosi per šią misiją

Kartą pusiau ispaniškai-prancūziškai pakvietėme melstis jauną portugalą, gyvenantį gatvėje. Jis nusekė mus į bažnyčią ir apie penkiolika minučių klūpojo prieš Jėzų Eucharistijoje besimeldamas. Mus sujaudino jo paprastas bendravimas su Viešpačiu.

Koks džiaugsmas taip pat buvo melstis su vaikais iš adoruotojų grupelės bei jų mamytėmis. Šie mažieji taip džiugina Viešpaties širdį. Tai tik dalėlė visų stebuklų, Viešpaties padarytų šios misijos metu, jie vis dar tęsiasi šioje besimeldžiančioje, mylinčioje ir Kristų skelbiančioje parapijoje.

Ačiū Tau, Viešpatie,
Sesė Agnes

MALDOS GRUPIŲ SUSITIKIMAS UTENOJE

Jau seniai visi laukėme ir ruošėmės šiam jubiliejui. Taip, jau 10 metų praėjo nuo šv. Damijono maldos grupių įkūrimo Rygoje, Kaune ir Šiauliuose. Po anuomet vykusios tarptautinės stovyklos Belgijoje, jaunimas nutarė, kad reikia pradėti ir pas mus rinktis į maldos grupes, taip kaip Belgijoje.

Br. Pranciškus dėkoja Utenos maldos grupės jaunimui už puikiai paruoštą susitikimą

Organizuojant susitikimą įdėta daug pastangų, kad jame galėtų dalyvauti visi norintieji: du autobusai rinko jaunimą iš Šiaulių ir Kauno apylinkių. Ir šįkart tikrai buvo atstovų (bent po kelis) iš kiekvienos maldos grupės. Net ir naujausiai įkurtos grupės Rokiškyje ir Raseiniuose neatsilikė nuo kitų. Ir tikrai netrūko džiaugsmo: garsiai dėkojome Dievui už visus vaisius, kuriuos nešė maldos grupės per šiuos dešimt metų. Vienas iš vaisių – mūsų gausus dalyvavimas ir mus visus suburianti draugystė. Gera buvo jausti maldos bendrystę susirinkus iš tiek grupių bendrai maldai. Kartu trumpai ir „koncentruotai“ patyrėme tai, kas būdinga Šv. Damijono maldos grupėms: maldą, bendrystę, tarnystę (jaunimas grupelėmis ėjo lankyti senelių, ligonių) ir evangelizaciją (skirtą vaikams ir paaugliams). Kiekviena grupė buvo įtraukta į tarnystę, nes prisidėjo prie renginio organizavimo. Ypač triūsė uteniškiai – taip šiltai mus priėmė – ir vilniečiai, paruošę fantastišką spektaklį apie šv. Pranciškų. Jie mus nustebino režisūros originalumu, aktorių įsijautimu, dekoracijomis ir rūbais bei ypač giliu Pranciškaus patirties supratimu. Ačiū vilniečiams, kurie mums priminė dar kartą tai, ką ne kartą girdėjome tą savaitgalį: „Eik ir atstatyk mano Bažnyčią!“

O tu, ar nenorėtum prisidėti?

Brolis Egidijus